

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

ÚNOR
2010

Foto: Vladimír Kuklínek

Co jsme prožili a co nás čeká

Sníh a mráz (doufám, že pěkné zimní počasí vydrží aspoň do vytištění tohoto periodika) nám dovolují v klidu usednout a něco pěkného si přečíst. Třeba Poutníka. Společně prožité chvíle minulého roku nám zaznamenali autoři všech generací. Největší událostí jistě byla návštěva Svatého otce. Také jsme společně putovali na Svatou Horu a prožili dovolenou nedaleko Dachsteinu. Opomenuty nezustaly ani menší události předešlého roku.

Přidávám informace z farní matriky, vždyť tvoříme dohromady jedno spole-

čenství bratrů a sester blažovické farnosti.

V loňském roce se narodili z Ducha Svatého a byly pokřtěny tyto děti: Dominika Ludmila Daňková, Robin Šimon Kalianko, Dominik Zavřel, Andrea Anna Škaroupková, David Jiří Škaroupka, Kateřina Turková, Tamara Marta Kalábová, Eliška Marie Elizabeta Štěpánková, Tobiáš Jirgala, Jaroslav Pavel Nevrtal a Tereza Malíková. Pamatujme na ně i na jejich rodiče ve svých modlitbách, ať žijí podle víry, kterou přijali.

Manželstvím spojily své životy tři páry: Michal Turek a Veronika Štefková, Pavel Dvořák a Hana Staníková, Jan Štefka a

Helena Klašková. Vyprosme jim hojnost Božího požehnání do společného života.

Na cestu do věčného království jsme doprovodili pět sester a jednoho bratra: Marii Kousalovou, Jaroslava Hlučku, Helenu Denkovou, Marii Durdákovou, Boženu Nohelovou a Ludmilu Daňkovou. Requiescant In Pace.

V letošním roce, dá-li Pán, pojedeme opět na dovolenou do Alp, na stejné místo, jako loni. Na pěší pout se tentokrát vypravíme do Zlatých Hor, za Pannou Marií Pomocnou, Ochránkyní života. Na toto malé, ale krásné poutní místo, schované v horách a v lesích, putují zvláště lidé, kteří nemohou mít děti nebo mají nějaké komplikace v těhotenství apod. Je to poutní místo tří národů, Čechů, Poláků a Němců.

Děkujeme Pánu za všechno, co nám dal i za to, co má pro nás ještě připravené. Ať v tomto Roce kněží - zvláště při slavení svátostí - poznáváte Boží dobrotu a moc, za kterou budme společně vděční.

O. Josef Rybecký

ŽIVOT

*Temná noc a rudé ráno,
neříkej ne, řekni ano.*

*Řekni ano probuzení,
životem jsme odsouzeni.*

*Ke smrti i ke strádání,
k radosti i milování.*

*Soudce už má ortel na rtech
a já volám, píšu po zdech:*

*Nesudte mě, chci jen žít,
nesudte mě, chci jen žít!*

Jana Řezáčová

Benedikt XVI. kousek od nás...

V září navštívil Českou republiku papež Benedikt XVI. a mši pro veřejnost sloužil i v sousední farnosti (letiště Tuřany z části leží na katastru Šlapanic). Z jeho návštěvy si jistě každý z nás odnesl mnoho zážitků a dojmů. Přinášíme malý průřez vzpomínkami účastníků všech generací. A co se vybaví vám, když si na jeho pobyt u nás vzpomenete?

Setkání se Svatým otcem na brněnském letišti byla pro mě hezká pouť, na kterou jsem byl schopen dostat se pěšky.

Karel, 57 let

Ze zdravotních důvodů jsem se nemohla osobně zúčastnit setkání, ale sledovala jsem všechny přenosy v živém vysílání Tv Noe. Měla jsem velikou radost, že je Svatý otec na návštěvě v ČR. Nejsilnějším dojmem pro mě bylo ticho při bohoslužbách zachované přes vysoký počet účastníků.

Marie, 54 let

Na setkání v Brně jsem pracovala jako dobrovolník u vchodu do jednoho ze sektorů. Potěšilo mě, že celá organizace proběhla hladce a bez problémů. Nejvíce na mě zapůsobilo ticho plné očekávání při přistávání letadla s papežem, účast mnoha lidí bez rozdílu věku nebo národnosti a to, že Svatý otec zmínil při promluvě naše moravské světky.

Jana, 23 let

Při návštěvě papeže Benedikta XVI. mě nejvíce zaujal jeho přelet, kdy jsem se mohla se Svatým otcem setkat v bezpro-

střední blízkosti. Vyzařoval z něj obrovský pokoj, který jsem v tu chvíli sdílela s ním. Byl to neopakovatelný zážitek.

Zdislava Černá, 18 let

„Díky za toto krásné ráno,“ mne napadlo, když jsem šla ještě za tmy s davem lidí na tuřanské letiště. Při modlení sv. růžence a procítěném programu na velké obrazovce obdivuji rozednívací ráno. Když jsem viděla to množství lidí, kteří nedočkavě a trpělivě čekají na hosta nejvzácnějšího, kterého jsme všichni s velkým nadšením vítali, byla jsem ráda, že jsem přemohla sama sebe, zejména své pochybnosti: „Mám na to?“

Sobotní televizní přenos mne tak nadchl, že jsem se rozhodla prožít to NAŽIVO!

Atmosféra sto dvaceti tisíců lidí jásajících na přivítanou Svatého otce a potom obrovské ticho při mši svaté, to se musí opravdu prožít. Zanechá to v člověku zážitky na celý život. Při zpáteční cestě domů jsem si řekla: „Díky, Bože, za tento krásný den!“

Vojtěška Plevová, 69 r.

Získala jsem osobní vztah k Benediktu XVI. Před touto návštěvou jsem Svatého otce „respektovala“ jako papeže, ale pořád jsem měla mnohem vřelejší vztah k Janu Pavlu II. Nezapomenu na důstojnost celé návštěvy, příjemně mě překvapila i média způsobem informování, myslím, že i na těch, kteří ve Slatině zajišťovali bezpečnost, byl vidět určitý respekt a úcta.

Z programu před přiletem Benedikta XVI. mě velmi oslovilo svědectví manželů z Brna, kteří si na svatební oznámení dali obraz turínského plátna, mají čtyři děti, z toho dvě zdravotně postižené. Maminka těchto dětí podala svědectví, které bylo prožité a opravdové, na to nikdy nezapomenu a určitě z toho budu čerpat i ve svém životě.

Eliška Švábenská

Návštěva Svatého otce z maminkovského sektoru:

S našimi tehdy deseti a dvanáctiměsíčními dětmi jsme mohli přicházet do sektoru pro rodiny do 8.30 hodin. Sluníčko nás všechny hrálo a celková spokojenost byla vidět na všech tvářích. Děti byly nejvíce nadšené ze slaměné podestýlky a u rodičů se nadšení a radost vystupňovalo příjezdem Svatého otce Benedikta XVI.

Ludmila Daňková

Když jsem se dočetla v katolickém tisku, že nás navštíví Svatý otec, byla jsem si jistá, že tam musím jít, ať se děje cokoli. Svatého otce Jana Pavla II. jsem také byla přivítat a nikdy na to nezapomenu. V našich mladých letech jsme nic takového nezažili. Jen v roce 1948, když k nám byly přivezeny ostatky svatého Vojtěcha. Já jsem byla tehdy ve 4. třídě obecné školy. Byla to nádhera. Nemohla jsem si tedy nechat ujít ani návštěvu Svatého otce Benedikta XVI. Na letiště jsme se dostali ještě před 6. hodinou ráno. Bylo to pro mne trochu obtížné, ale když se na něco těšíme, tak to jde. Seděli jsme přímo u cesty, myslela jsem si, že tudy bude Svatý otec projíždět. Žel Bohu tomu tak nebylo. Navíc nám svítilo slunce do očí, a to pořádně. Přesto jsem byla ráda, že tam jsem. Svatý otec přiletěl a všichni se radovali. Pro mě byl trochu záhadný, ale přáním, aby byl při mši svaté klid, dále svým projevem a obětováním mše svaté mě dostal úplně. Nemohu citovat žádná jeho slova, ale byla jsem tím vším nadšená a také šťastná, že jsem nezaváhala a nedala přednost televiznímu vysílání. Když jsme se rozloučili, byla jsem plná dojmů a takových pěkných pocitů. Cesta zpět už pro mě byla hodně namáhavá, ale vzala jsem to jako takovou pouť plnou pokory, která končila dobře a k mojí spokojenosti. Kdoví, jestli mi bude ještě někdy něco takového dopřáno. Svatý otče, Vám patří

můj veliký obdiv a díky za Vaši lásku a Vaše oběti. Za Svatého otce, biskupy, kněze a řeholníky se modlíme každé úterý v 19 hodin večer. Přijďte, chodí nás tam málo a modlit se na tento úmysl je zapotřebí. Co kdybychom se přimlouvali za dalšího kněze od nás. Děkuji vám všem, kdo pochopí.

(autor nechce být uveden)

Když jsme se dozvěděly, v kolik hodin budeme muset vstávat, neměly jsme zrovna velkou radost, ale hned jak jsme přišly na místo setkání, byly jsme rády, že jsme tam šly. I když jsme čekaly, že přijde mnoho lidí, stejně nás zástupy lidí, proudící ze všech stran překvapily. Návštěva Svatého otce byla pro nás velkým zážitkem.

Anna Ř., Klára D.

Z návštěvy Benedikta XVI. na letišti v Tuřanech

Foto: archiv

Rok kněží aneb kdo je to kněz

Po loňském Roce svatého Pavla máme letos Rok kněží zasvěcený svatému Janu Maria Vianeyovi, faráři z Arsu. Pro bližší seznámení s tímto světce doporučuji Hünermannův čtivý životopis, tedy pokud jste ho již jednou nebo vícekrát nepřečetli.

Kdo je to kněz? Svátost kněžství podobně jako svátost manželství nemá člověk pro sebe, ale pro druhé. Kněz je člověk Bohem vyvolený a obdarovaný ke službě bližním.

Být knězem neznamená mít automaticky vyšší level ve víře, patent na Pána Ježíše apod. Kněžským svěcením dokonce ani nebudou hříchy, člověk se nestane automaticky dokonalým. Svatý Pavel píše: „Pohledte, bratři, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ... ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby

zahanbil silné; ... aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem ...“ A o tom to je. Kněz může být snadno svědkem velkých zázraků, které Bůh dělá v jeho životě i v životech jemu svěřených lidí. Ale jen tehdy, když nespolehá na sebe, nýbrž pouze na Ježíše.

Bohužel často až když si nevím rady, tak se s důvěrou dokážu obrátit k Ježíši a výsledek je perfektní. Kéž bych to dokázal vždycky.

Kněz dostal od Boha naprosto nezaslouženě obrovskou moc: může přivolat Pána Ježíše na oltář, může odpouštět hříchy. Slavení mše svaté a ostatních svátostí a hlásání

evangelia je hlavním posláním kněze. Boží důvěra je nepochopitelná.

To je pro mě další důkaz Boží všemohoucnosti, že si Bůh volí ke spolupráci na velkých dílech slabé lidi (nad mnoha svatými okolí dávno zlomilo hůl, Bůh nikoli).

Kněz je ustanoven pro lidi. Tedy potřebuje farníky, ale nejen k tomu, aby se starali o kostel a aby měl komu kázat. To bychom zůstávali příliš na povrchu.

Potřebujeme se navzájem. Jeden o druhého se můžeme opřít, pomáhat si na cestě víry. Společně hledat Boha, společně poznávat a zakoušet Boží lásku. V každé farnosti, kde jsem působil, jsem vždycky potkal lidi, kteří mi byli a jsou vzorem ve víře.

Pokud se chcete více dozvědět o kněžství, spíše než úvahy a eseje doporučuji k četbě životopisy svatých kněží.

Děkuji vám za modlitbu. Modlete se za kněžská povolání, hlásejte evangelium a odpovídejte s odvahou na vanutí Ducha Svatého.

O. Josef Rybecký

Přátelé svatého Františka

Společenství přátel svatého Františka z Assisi je otevřené pro všechny, kdo chtějí žít podle zásad evangelia. V Blažovicích se scházíme jednou za měsíc v přístavbě u kostela. Dvouhodinový program je zaměřen na modlitbu, oživení vědomostí o sv. Františkovi a sdílení pod vedením duchovního asistenta jáhna Bonaventury. Minulý asistent otec Angelus byl přeložen do Moravské Třebové. V současné době je vážně nemocen, proto do svých modliteb vkládáme také prosby za něho. Pokud se chce někdo připojit k přátelům svatého Františka, bude vítán!

Karel Řezáč (bratr Antonín)

Kněz - jak jej vnímáme

Jako muže odvážného, odhodlaného nezůstat na půli cesty, připraveného hlásat evangelium jakékoliv společnosti v jakékoliv době.

Opravdu jej tak vnímáme?

V naší volnomyšlenkářské společnosti se dobrovolně vystavuje posměchu i zlomyslným útokům.

Mohl by být dobrým otcem, ale žádá se od něj daleko víc – aby byl dobrým pastýřem často velmi početnému a rozmanitému stádu (dělníci, podnikatelé, vědci, politici, děti, dospělí...). Očekáváme, že bude všem srozumitelný a zároveň všechny osloví.

Oproti laikům má obrovské výsady - může denně zpřítomňovat Kristovu oběť, udělovat svátosti...

Jeho život musí být příkladný. (Je

hodně vidět, nic mu nedarujeme.) Podobně jako my není ušetřen zkoušek, ale každé jeho selhání má bolestný dopad na svěřené ovečky. Naopak jeho dobrý příklad táhne.

Kněz především slouží. Slouží Bohu a lidem. Bůh nežádá málo. Chce celého člověka. Zato my lidé jsme často zmatení a nevíme, co chceme. Musí být nad lidské síly nás vést a formovat. Jestliže se to kněží daří, je to díky boží milosti, která je jim dána. Modleme se za ně a pomozme jim tuto milost vyprošovat!

Dovolím si připomenout poznámku otce Tomáše, kterou k nám pronesl během obnovy lidových misí při pohledu na naše blažovické kněze (současného i minulého): „Vy snad máte protekci na biskupství!“

Jana Bártková

Obětavost - včera i dnes

Při pohřbu paní Ludmily Daňkové, asi správněji paní Vendulky, jsem si uvědomil, že končí jedna etapa. V hlavě se rojily vzpomínky a úvahy. O jednu z nich se chci s vámi podělit.

Paní Vendulka byla v mnoha směrech nevšední osobnost. Nezapomenutelná byla také její starost o věci náboženské a o „kostelíček“, jak často říkala. Někdy jsem měl pocit, že to přehání, ale nad její rakví jsem jí, mimo jiné, také vzkazoval: „Mívala jste strach, kdo z mladých se bude starat, a podívejte se, jak je náš kostel krásný a čistý.“

Nevím, možná také i díky ní a podobným duším (Emilkám, Vojtěškám, Mariím, Juliím, mistrům kovářům, kostelníkům, Aloisům atd., atd.) máme mezi sebou stále mnoho obětavých lidí, kteří pečují o náš „kostelíček“ takovým způsobem, že se mnohdy tají dech!

Jedenkrát čistotou podlah, jindy zpěvem, tóny varhan či jiných hudebních nástrojů. Vzpomeňte, kolikrát nás překvapila květinová výzdoba svými liniemi a harmonií barev, kolikrát jsme byli potěšeni krásou vysečených trávníkových ploch, či jsme v zimě nevěřičně koukali, jak je možné, že v neděli ráno po nočním sněžení je uklizený sníh na přístupových cestách ke kostelu. Toto všechno a mnoho dalších úkonů zajišťuje velká řada obětavců k prospěchu našeho společenství a především ke cti a chvále Boží.

Za to jim všem patří naše poděkování a obdiv. Je to jistě i veliký příklad pro další generace.

Jiří Nohel

„Blaze těm, kteří neviděli a uvěřili...“

(Jan, 20)

V tomto roce (2009) jsme k výročí posvěcení kostela připravovali publikaci. Probírali jsme se kronikami, vyptávali pamětníků, sbírali zapsané útržky vzpomínek, probírali fotografie. Nejsilnější však působily strohé účty, půjčky, dlužní úpisy a protokoly. S překvapením jsme si uvědomili jeden fakt. Kostely většinou stavěli majitelé panství nebo vznikly v místech nějakého zázraku či zjevení. A právě při studiu dlužních úpisů, kterými lidé v nejisté době ručili svým majetkem, jsme si uvědomili, že náš kostel nevznikl v místech zázraku, ale tím zázrakem bylo právě jeho postavení. Tak, jak to Bůh umí. Z ničeho. A prostředky si obstará sám. A nám nezbyvá, než se podívat nad tím, že naši předkové řekli své „ano“ a bez dalších otázek plnili Jeho vůli.

M. Kalábová

Svatodušní vigilie

Tma. Tajemná liturgie, studené ruce a oheň. Svírám v ruce voskovičici a chráním dlaní ten malý horký plamínek, který neuvěřitelně rozhání tmu v kostelní lavici.

Pak mi malinké světlo svítí do očí a v temném chrámu se rozléhá můj hlas. Čtu z knihy Mojžíšovy o jeho rozhovoru s Hospodinem.

Je vnášen evangeliář a všechna světla se rozsvítí. Boží slovo svítí na cestu... oheň... plamen Ducha Svatého.

A opět zabliknou plamínky v lavicích a každý věřící vyzná svoji víru a obnoví biřmovací závazky.

Bdíme jako uředníci ve večeradle... není nás mnoho, ale spojuje nás modlitba.

Podáváme si ruce a přejeme si hezké prožití svátku Seslání Ducha Svatého. Děkujeme knězi, že přijel, abychom mohli prožít Svatomušní vigili. Bylo to nádherné.

Jana Řezáčová

Oslava 75. výročí posvěcení kostela

Světská část oslav se odehrávala na sokolském hřišti. Neboť, jak známo, člověk se skládá nejen ze složky duchovní. Naplněn čerstvě nabytými vědomostmi z výstavy o historii kostela, která byla instalována v přístavbě, přicházel sem lid místní i přespolní, významný i prostý. Naše pozorovací stanoviště bylo u vstupu do areálu, u stánku s bohatou nabídkou literatury, takže jsme o všem dění měli dobrý přehled. Svým moderátorským uměním udivovala po celé odpoledne Mirka Bočková s Tomášem Sloukou. Středobodem programu se stalo pódium. Postupně se na něm vystřídala, své slovo řekla a zazpívala drobtina pod vedením Jany Bárkové, školáčka ze základní školy s Marií Daňkovou, skupina New Heaven a další, na které si již má děravá paměť nevzpomene a kteří se kvůli tomu, doufejme, neurazí. Vyskotačit se návštěvníci mohli na sportovních stanovištích Orla, z nichž divácky nejatraktivnější byly závody na chůdách. Překvapivý výkon na nich podal pan farář. Jeho rychlochůze měla být varováním před letní poutí na Svatou Horu. Pro vyhládlé byly připraveny koláče, cukroví a další dobroty, kdo byl ztrápen žízní, mohl hrdlo osvěžit z nabídky nápojů. Po celý den se na nás smálo sluníčko. Byla to podařená oslava.

Pavel Paták, foto archiv

Pěší pouť do na Svatou Horu u Příbrami

Pouť není dálkový pochod, na pouti nejde jen o fyzický výkon. Při obřadu žehnání poutníků jsme zpívali žalm: „To je pokolení těch, kdo hledají Tvou tvář, Hospodine,“ který naznačuje, co je pouť. Chceme vystoupit ze všedních dnů a jejich starostí, ze svých domovů a svých zvyklostí a odejít na opuštěné místo trochu si „odpočinout“ a zároveň děkovat a prosit. Před odchodem jsme zpívali k počtě Panny Marie Madonu, neboť víme, že když chceme dojít k svému cíli, potřebujeme milosti. A tak s velkou pokorou prosíme - na cestu s námi vyjdi, Pane...

Vyrazíme...

Vyrazili jsme v neděli 16. srpna 2009 ve čtvrt na tři odpoledne a putovali po silnici do Prace a pak po silnici přes Kobylnice do Sokolnic. Dále opět po silnici kolem statku Vladimírov do Otmarova. Zde jsme si trochu odpočinuli a začali číst vybrané kapitoly ze života sv. Jana Marie Vianey, jehož 150. výročí úmrtí si letos připomínáme (při této příležitosti také Sv. otec Benedikt XVI. vyhlásil Rok kněží). Pak už to bylo přes Rajhradice jenom kousek do Rajhradu. Asi polovina poutníků spala tuto noc pod širákem. Ještě večer nás jeden bratr benediktin provedl některými klášterními prostorami.

S prvními puchýři, cestou necestou do Náměště za otcem Janem...

V pondělí jsme vstávali před pátou hodinou ráno. V půl šesté jsme v klášterním kostele slavili mši sv. s kázáním o jedné větě jako myšlenkou pro tento den, týden, celý život – nedáváme něčemu nebo někomu přednost před Bohem? Z Rajhradu putujeme po silnici do Syrovic a Ořechova a po krátkém odpočinku do Silůvek. Pak už po modré značce lesní cestou až ke sv. Jakubu nad Ivančicemi, kde jsme se pomodlili „Anděl Páně“, a opět si trochu oddechli (velké horko). V Ivančicích jsme se krátce pomodlili a zazpívali v kostele na náměstí a pak pokračovali chvíli podél řeky Jihlavy a dále už po silnici. Krátkou přepřku jsme přivítali jako příjemné osvěžení. Po téměř hodinovém odpočinku v Oslavanech, při kterém jsme už ošetřili první puchýře, jsme se vydali ve tři hodiny odpoledne na další úsek. Po silnici jsme pokračovali do Čučic. Vzhledem k blížící se bouři se Petr, Jirka a Markétka od skupiny pěších poutníků odpojili

a do cíle dnešní etapy došli na kolech, což se později ukázalo jako velmi prozíravé řešení. Ostatní pokračovali údolím Oslavy - dvakrát jsme ji přebrodili (cyklisté s kolem nad hlavou, někteří se i vykoupli, jedni cíleně, druzí náhodou...). Trošku jsme si pobloudili, na chvíli se nám zatoulal pan Kašpařík, neboť se s místním chatařem dal do řeči o jeho vodním mlýně. V šest večer jsme se sešli na Skřipině. Do Náměště je to po žluté přes Březník ještě 11 km (tuto trasu volí pan Kuklínek), ostatní volíme v dobré víře delší, ale o to hezčí cestu po červené značce údolím Oslavy a Chvojnice. Cesta dobrodružná, náročná a vzhledem k soumraku v závěru i nebezpečná. Na náměstskou faru jsme dorazili z posledních sil, ale se zpěvem díky v 21.20 hod. Ten den jsme měli v nohách rekordních 57 km. Odměnou nám bylo setkání s otcem Janem a bohatě prostřený stůl připravený náměstskými farníky. Ve vstupních prostorách náměstské fary byla kromě našich zavazadel připravena již také zavazadla náměstských poutníků, kteří se na druhý den společně s otcem Janem chystali na pěší pouť do Vídně – ke hrobu sv. Klementa Hofbauera.

Poutníci jdou dvěma směry...

V úterý v půl sedmé ráno byla slavena koncelebrovaná mše sv. za účasti otce Jana a otce Josefa, poutníků svatohorských a vídeňských a jejich příznivců. Po ní jsme si popřáli šťastnou cestu a vyrazili každý jiným směrem (a přece za stejným cílem). Vzhledem k náročnosti dnešního úseku a plánované zastávce

v Třebíči jsme zvolili rychlý přesun z Náměště do Vladislavi (asi 13 km) – na kolech, vlakem, doprovodným vozidlem. Pak už jsme pokračovali loukou a lesem až do Třebíče, kde jsme měli možnost si prohlédnout románsko-gotickou basiliku sv. Prokopa, která je od roku 2003 zapísána na Seznam světového kulturního a přírodního bohatství UNESCO. Výklad nejen k historii tohoto chrámu nám zasvěceně podal místní duchovní správce, který dříve působil jako spirituál v semináři. V nejstarší části chrámu - kryptě - jsme si společně zazpívali a na závěr dostali požehnání na další cestu. Po tomto milém setkání s „tatičkem“, jak byl v semináři nazýván, jsme pokračovali přes Stařeč a Čechočovice do Rokytne nad Rokytinou, kde byla delší pauza na občerstvení fyzické i duchovní. Závěrečná etapa vedla přes Želetavu, Jindřichovice a Zdeňkov až do Nové Říše (příchod posledních cca v půl deváté).

Neuvěřitelné: i otce Josefa někdy bolí nohy...

Ve středu jsme slavili v 6 hodin ráno mši svatou v klášterním kostele. Při snídani za námi přišel pan opat Marián Kosík, pěkně se povídalo, ale bylo třeba jít dále. Při požehnání na cestu mluvil o velké výhodě, když víme, kam jdeme a jak tam dojít, protože mnoho lidí neví, kam v životě jde... Vyrazili jsme v 8 hodin přes Vystrčenovice a Zvolenovice do Telče. Telč je nádherné město, které je rovněž památkou UNESCO. Pro nás je významné ještě tím, že je to předešlé působiště našeho současného duchov-

ního správce. A tak jsme po prohlídce dvou z mnoha místních kostelů přidali ještě modlitbu z kancionálu za (našeho) kněze ve farnosti. Pak už jsme pokračovali dál parkem a lesem ke kapli sv. Karla Boromejského a do Vanova a zase po silnici do Rásné (modlitba Anděl Páně) a k Velkému přezítému rybníku, kde jsme se najedli a taky se vykoupli. Jsme zhruba v půli našeho putování, ale zdaleka ne v půli dnešního putování, a proto je třeba pokračovat. Při odchodu nás o. Josef šokoval poznámkou, že ho jaksi bolí nohy, což se nám zdálo neuvěřitelné (u některých to byl od neděle setrvalý stav). Dokonce jsme si naivně mysleli, že by se mohlo zvolnit tempo... Následovala příjemná cesta lesem až do Janštejna. V Jihlávce jsme si trochu odpočinuli. Bylo téměř pět hodin odpoledne a nás čekalo ještě cca 20 km. A tak honem vstávat a pokračovat. Krátká zastávka v Počátkách a v Žirovnici. Tady už na nás musel být hodně žalostný pohled. Někteří si lehli na autobusové zastávce na chodník a opřeli své nohy v pravém úhlu o zeď. Závěrečnou etapu po silnici do Kamenice nad Lipou jsme si prošli v menších skupinkách - tak jak měl kdo síly (poslední přišli v 21 hodin). (Osobní vzpomínka - když jsme při soumraku v Kamenici měli jednu předzahrádku, přiřtil se pes, ale když nás uviděl, usoudil, že nestojíme ani za ten psí štěk, a tak znechuceně odběhl zpět do boudy.)

Klokoty...

Ve čtvrtek v půl sedmé ranní mše sv. ve zdejší kostele. Po požehnání na cestu od místního pana děkana pokračujeme mimo hlavní silnici přes Bohdalín a Mnich (krátký odpočinek), Psárov, Tříklasovice a Předboř. Cestou jsme dostali pozdrav od vídeňských poutníků z hraničního přechodu. My jsme zase opustili Vysočinu a dostali se do Jihočeského kraje. V Choustníku jsme si dopřáli asi hodinový odpočinek (dvě kapitoly ze života sv. Jana Vianeye). Následovala velmi příjemná cesta přes louky a lesy do obce Dlouhá Lhota a dále delší úsek lesem a nakonec kolem rybníků Nečisto, Luční a Nový Kravín až do Sezimova Ústí (cca v 19 hodin). Do Tábora jsme dorazili se západem slunce a do Klokot cca v 20.30 hod. Děti, které zde byly na prázdninách, byly pro tento večer odveleeny na bojovou hru, aby mohli v poutním domě přespat svatohorští poutníci. Při večeři nás duchovní správce o. Jiří krátce seznámil s historií poutního

místa, které je od roku 1994 ve správě kongregace Oblátů Panny Marie Neposkvrněné.

Tentokrát v cíli za světla...

V pátek ráno jsme v půl sedmé slavili mši sv. ve zdejší poutním kostele. Posilnění na těle i duši jsme pokračovali v další etapě přes Jistebnici a Nadějkov do Chyšek - tady někteří poutníci dokonce zvládli kompars k nějakému filmu, když si odskočili „na jedno“. Dále jsme pokračovali přes Ratiboř, Branišovice a Hněvanice do Hrazáněk. Závěrečná etapa do Kovářova - obce roku 2004 - už byla přece volnější, tentokrát jsme dorazili za světla. Po tradičně vynikající páteční poutní večeři (nudle s mákem) jsme plánovali trasu na příští den, zejména zdaleký úsek zvládneme ujít pěšky, nebo zda si pár kilometrů „pomůžeme“. Po osmé hodině jsme se ještě vydali do místního

kostela, kde jsme se pomodlili křížovou cestu. Naše společná pouť se pomalu chýlila ke konci.

Poprvé se nám zdála přestávka na odpočinek dlouhá...

V sobotu ráno se naše společenství na krátko rozdělilo. Abychom dorazili do cíle naší poutě včas, bylo třeba využít dopravní prostředky. Sedm lidí se přepravilo autobusem, pět doprovodným vozidlem a ostatní na kolech do Milešova (asi 13 km). Asi po hodině chůze (cca v 7 hodin ráno) jsme dorazili k Orlické přehradě. Obloha byla zatažená, déšť na spadnutí. Po společné modlitbě jsme nasadili pláštěnky a vydali se dál po silnici přes Bohostice do Smolotel. Tady už nepršelo, ale lilo. Zdejší autobusová zastávka byla koncipována přesně pro 18 poutníků a jeden odpadkový koš. Poprvé se nám zdála přestávka dlouhá, pro-

tože jsme byli promočení a prochladlí. A tak pěkně v tempu dál přes Dalská-báty, Radětice, Buk a Jerusálém na Svatou Horu u Příbrami. Do cíle jsme dorazili se zpěvem mariánských písní ve třičtvrtě na jednu. Ve stejnou dobu přišla zpráva z Vídně, že poutníci o. Jana právě dorazili ke hrobu sv. Klementa Hofbauera. I když z hlediska zeměpisné polohy byly cíle našich poutí vzdálené několik set kilometrů, dorazili jsme současně, což naznačuje duchovní propojení obou poutí. Chvilí jsme museli počkat, až skončí svatba, abychom mohli na schodech pořídit cílovou fotografii. Pak už jsme poklekli před svatostánkem. Vše co mohu dát, je chvála...

Svatá Hora...

Pak už následovalo setkání s autobusovými poutníky a občerstvení dovezené

z domova (Milada Plevová opět nezklamala). A pak zase rychle do kostela připravit se na mši svatou, která byla vyvrcholením naší poutě a oslavou svátku Panny Marie Královny. Spolu s obětími dary jsme přinesli všechny úmysly, se kterými jsme se na pouť vydali a které nám svěřili ostatní farníci. Na závěr mše sv. jsme zazpívali *Te Deum* a o. Josef nám udělil požehnání nejen na zpáteční cestu, ale také do dalšího života, do všedních dnů a starostí, které jsou naší „vinicí Páně“.

Povzbuzující je, že jsme tuto pouť všichni zvládli...

Letos jsme již putovali s novým duchovním správcem o. Josefem, který má všechny předpoklady pro další rozvíjení poutní spirituality v našich farnostech. Zároveň jsme měli možnost

být na začátku nové poutní tradice ve farnostech, kde nyní působí náš bývalý duchovní správce P. Jan Nekuda. Přednášením proseb a úmyslů, které nám svěřili ostatní farníci, jsme zůstali duchovně propojeni i s těmi, kteří se na pouť nemohli vydat. Denně nás přes SMS povzbuzovali rodiče o. Josefa, kterým patří také díky za zapůjčení doprovodného vozidla.

Celkem jsme našlapali přes 280 km, dalších asi 26 km jsme si pomohli dopravními prostředky. Putovali jsme nádhernou krajinou - cestami polními, lesními, lučními, kolem rybníků a řek, ale také po frekventovaných silnicích. Od neděle do pátku jsme putovali ve vedru, v sobotu jsme zakusili déšť. Povzbuzující je, že jsme tuto pouť všichni zvládli. Na pouti je člověk skutečně tažen Bohem, nemám jiné vysvětlení pro zvládnutí průměrně téměř padesátikilometrových úseků několik dnů po sobě. Denně jsme se dle společných úmyslů této poutě modlili za rodiny, kněze, biskupa, papeže, za nová kněžská povolání a předčítali si ze života sv. Jana Maria Vianeye. Podle nálady a potřeby (zejména v závěrečných úsecích) jsme zpívali.

Na závěr ještě jména poutníků – P. Josef Rybecký, jemu patří díky za zorganizování této akce a duchovní vedení. Ze Tvarožné putoval Jakub Filipec, z Velatic Daniela a Zdeněk Severová, z Mokré Renata Zouharová, z Horákova Pavlína Koutná a z Blažovic Jan Kašpařík, Vladimír Kuklínek, Eliška Švábenská, František Paulík, Jana Bártková, Petr a Jiří Plevovi, Jana Řežáčová, Pavel Paták, Tomáš, Marta a Markéta Řičánkové. První den do Rajhradu s námi putoval také Luboš Švábenský z Blažovic a Tomáš Koutný z Horákova. Třetina poutníků putovala letos poprvé, nejmladší poutník měl teprve 11 roků, nejstarší 72. Díky patří Daniele Severové, která zabezpečovala večerní výživu poutnictva. Nejoblíbenější osobou pouti byl bezpochyby trpělivý a obětavý řidič doprovodného vozidla František Paulík – nejen proto, že jeho přítomnost vždy znamenala svačinu a odpočinek. Všem patří díky za prima společenství na pouti - za společnou modlitbu a zpěv, za povzbuzení ve slabých chvílích. Velké díky patří všem, kdo nás přijali na nocleh a těm, kdo se za zdar naší poutě modlili.

Díky Bohu, že jsme mohli tuto pouť vykonat, kéž přinese užitek nám všem.

Marta Řičánková
Foto: Vl. Kuklínek

Pouť na Svatou Horu, tentokrát autobusem

V sobotu 22. srpna se poutníci z tvaroženské a blažovické farnosti, kteří si ne troufli na pěší pouť, vydali na Svatou Horu autobusem. Vyjeli jsme brzy ráno. Střídavě pršelo a poprchávalo, a tak jsme vzpomínali na ty, co jdou pěšky. Protože mše svatá na Svaté Hoře byla naplánovaná až v 15. hodin, byla na program ještě návštěva Meditační zahrady s Památníkem obětem zla v Plzni.

Meditační zahrada s Památníkem obětem zla je životním dílem politického vězně Luboše Hrušky, který byl v době komunistické vlády v roce 1949 odsouzen k 18 letům vězení. V něm strávil 11 let. Když byl v kriminále pokřtěn, slíbil si, že pokud přežije a vrátí se domů, přebuduje původně ovocný sad na Památník obětem zla. S realizací svého slibu začal po propuštění z vězení v roce 1960. Postupně vykácel všechny ovocné stromy a začal vysazovat stovky okrasných jehličnanů a dalších vzácných dřevin. Tím vznikla ojedinělá zahrada ve stylu anglického parku se dvěma okrasnými jezírky. Součástí Památníku obětem zla je také Křížová cesta, která byla vytvořena v letech 1986 až 1991 akademickým sochařem Romanem Podrázským. Ojedinělé dílo je vytvořené z hoříckého pískovce. Obsahuje čtrnáct zastavení ve dvanácti skulpturách v životní velikosti. V roce 1990 byl Památník obětem zla otevřen pro veřejnost. V letech 1993 až 1995 zde byla postavena ještě kaple zasvěcená sv. Maxmilánu Kolbemu.

Plní dojmů z meditační zahrady jsme dorazili na Svatou Horu. Pršet přestalo, a tak jsme si plnými doušky užívali krásu tohoto poutního místa. Radost umocnilo to, že naši „pěší“ už byli na místě, všichni živí a zdraví. Den jsme zakončili mší svatou u Matky Boží svatohorské. A potom už zpět do všedních povinností...

M. Kalábová

Meditační zahrada

Foto: M. Kalábová

Pouť do Tasovic

Když otec Josef ohlásil na 23. května pouť do Tasovic u příležitosti 100. výročí svatořečení Klementa Maria Hofbauera, napadla nás myšlenka vydat se tam „po svých“, protože bylo mnoho zač prosit a mnoho zač děkovat. Bylo třeba jít. Do Tasovic jsme šli poděkovat mimo jiné za vykonané misie a jejich obnovu. Za pár týdnů jsme se vydali do Náměště nad Oslavou s poděkováním za zasetí poutního semínka v naší farnosti a současně s prosbou za povzbuzení poutního podhoubí v Náměšti, rovněž s prosbami za kněze (začátek roku kněžů).

Do Tasovic jsme putovali s Petrem a Jirkou Plevovými, do Náměště s Marti-

Pekařská pouť v Tasovících

Foto: archiv

Křtiny - perla Moravy

Do Křtin jsem chodíval již jako malý chlapec s „teti Vojti“. Pro nás děti to byly velice dobrodružné výpravy. Chodívali jsme tam v období, kdy otec Tomáš Prnka začínal ve Křtinách velké dílo. Díky jeho houževnatosti a vytrvalosti můžeme i dnes obdivovat překrásný chrám. Dnes už s námi chodí na pěší poutě náš syn Jirka. A jak vidí toto putování on?

V sobotu dne 17. října 2009 jsem s rodiči vyšel za deset minut půl sedmé (samozřejmě ráno) k prvnímu křížku, kde se měli poutníci sejít. Když o půl nikdo nepřišel, domnívali jsme se, že poutníci vyšli podle tradice již v šest hodin. Vydali jsme se tedy na cestu. Když jsme byli u druhého křížku, uviděli jsme za námi dvě postavy - tetu a strýce Řičánkovy. Pak už jsme nebyli tři, ale „bylo nás pět“. Ve Tvarožné u kostela nás přivítal Jiří Daněk a pan farář. Do Mokré ke kapličce nás šlo už „sedm statečných“. V Mokré se k nám přidali poslední poutníci a nebylo jich zrovna málo. U kříže u mokerské hájenky jsme se pak pomodlili první desátek, druhý byl u velkého dřevěného kříže a odtud jsme se vydali do Ochozu, kde bývá většinou otevřen kostel. Letos jsme bohužel neměli štěstí, ale i tak tam bylo krásně (větrno). Pokračovali jsme po lesních pěšinách a stezkách a konečně jsme zahlédli obrovské kopule křtinského chrámu. Pro poutníky se mše svatá konala v kapli vedle sakristie (u hlavního oltáře byly svatby). Po mši jsme si prohlédli kostnici. Na zpáteční cestu jsem se nevydal pěšky, ale protože mě tlačily boty, tak jsem jel autem.

Jiří Pleva, Petr Pleva st.

Pouť do Křtin

Foto: archiv

nem Kubalcem. Kromě krásného společenství v malém, společné modlitby i těžkých chvil měly obě poutě další společný rys – pěšky jsme propojili Blažovice s Ivaní – rodnou obcí otce Josefa, kde jsme nocovali cestou do Tasovic a při druhé pouti jsme zase procházeli přes Zakřany, odkud pochází otec Jan. Setkání s jejich rodiči (stejně jako vlídné přijetí u paní Kubalcové v Lukovanech při pouti do Náměště) patří k nezapomenutelným.

Tomáš a Marta Řičánkovi

Pouť do Žarošic

Jednu jarní sobotu jsme se již tradičně vydali do Žarošic. Sešli jsme se v blažovickém kostele spolu s poutníky ze Tvarožné. Po požehnání na cestu a za vyzvánění zvonů jsme vyrazili. První zastávka byla u smířčího kříže nad Křenovicemi, odtud jsme pokračovali do Vážan nad Litavou. Na kopci u Kobeřic jsme se pokochali nádhernou krajinou. Na východě bíle zářila kaple sv. Urbana, severně pozorický kostel a sila cementárny, na západě jsme zahlédli chladicí věže Dukovan. A pak vzhůru do lesů! Od Bílého vlka do Zdravé Vody máme cestu již vyšlapanou, ale občas vyzkoušíme nějakou novou zkratku... Po vyproštění z úseku připomínajícího amazonský prales jsme opět dorazili do známých míst a radostně zazvonili zvonem u kapličky ve Zdravé Vodě. Po krátkém občerstvení a posledním desátku růžence nás čekala už jen necelá hodina cesty do míst, kam i naši předkové chodili prosit a děkovat. Také my jsme přinesli své úmysly. Panno Maria žarošická, ochraňuj i nás.

Jiří Pleva, Petr Pleva st.

Letní tábor v Bukovině

Setkání mládeže

Těsně před začátkem adventu se v sále moutnické orlovný sešla mládež z farností modřického děkanátu. Z naší farnosti se na setkání vydali dva zástupci. Jednotlivé farnosti byly prezentovány pomocí nástěnek s fotografiemi ze života mládeže, také na programu se podílely téměř všechny zastoupené farnosti. Některé hudbou a zpěvem, jiné svědectvím či třeba divadelním představením. Farnost Blažovice dostala za úkol inspirovat ostatní povídkami o činnosti mládeže. Zprvu to vypadalo, že nebudeme mít o čem mluvit, ale při přebírání fotografií se postupně ukazovalo, že se mládež zapojuje v podstatě do veškerého dění farnosti. Ať už se to týká mše svaté (ministranti, zpěváci, hudebníci), či dalšího života farnosti (Tříkrálová sbírka, družinka, Mikuláš, dětský tábor...). Setkání se zúčastnil vzácný host, generální vikář brněnské diecéze P. Jiří Mikulášek, který celebroid mši svatou. V kázání inspirovaném světlem čtyř adventních svící bylo mnoho povzbudivých myšlenek pro naše zorientování se v životě. Účast na setkání považuji za příjemně a klidně strávené odpoledne a věřím, že se příštího setkání (tentokrát v Těšanech) zúčastní více Blažováků.

Jana Řezáčová

V létě jsme se po příjezdu do Bukoviny ocitli znenadání až v jižní Africe. Okolo té se totiž točila celotáborová hra. S dětmi jsme se prodírali pralesem, překonávali poušť Kalahari i Viktoriiny vodopády. Při návratu do tábora na nás vždy čekalo něco výtečného na zub od našich kuchařek, takže hlad Afriky jsme nezakusili. Zato si děti vyzkoušely, jak se chodí bez bot, jak se snídá poslepu, či jak se vaří na ohni. Postupně přijeli na návštěvu tři hosté. Filip Breindl nám popovídal o Zambii, kterou navštívil na jaře roku 2009. Z promítaných fotografií jsme zjistili, jak se žije v „opravdové“ Africe. Maruška Řezáčová nás rozhýbala policejní ukázkou. A nakonec otec Josef přivezl zmrzlinu a byl uhoněn při fotbale. Počasí nám přálo i dvě vydatné bouře jsme přečkali ve zdraví, takže jsme při závěrečném táboráku mohli spokojeně říci, že se tábor vydařil.

Jana Řezáčová, foto archiv

Týden modliteb za mládež

Ve dnech od 29. 3. 2009 do 4. 4. 2009 byl Českou biskupskou konferencí vyhlášen Týden modliteb za mládež: Mladí pro církev – církev pro mladé. Snahou bylo, aby si věřící více uvědomovali důležitost modlitby za mládež a mladí lidé svou spoluzodpovědnost za církev. Vždyť dnešní mladí jsou ti, kteří budou určovat, jak se bude společnost dál vyvíjet.

Pan farář organizaci s důvěrou přenechal mládeži. Svěřená odpovědnost je někdy nejlepší motivací něco udělat a důvěra člověka potěší. Ve středu se uskutečnila adorace v kostele, po které večer následovala venkovní křížová cesta od kostela oklikou ke Skalce. Při každém zastavení byla rozsvícena svíčka, která pak osvětlovala tmavou cestu ke kříži v cíli.

Promluvu během páteční mše nahradilo emotivní vystoupení. Rozhovor až

hádká hříšníka, který prodává Boha za svých „třicet stříbrných“, které mohou být pro někoho leností, lží, neodpuštěním..., ukončená prosbou o smilování. Základem a inspirací byl žalm Můj Bože, smiluj se nade mnou pro své milosrdenství (Ž 51).

Netradiční formy liturgie snad mohly přispět k hlubšímu zamyšlení nad tím, co někdy člověk dělá a říká natolik automaticky, že samotné činy a slova nevnímá.

Myšlenka tohoto týdne jistě nebyla časově omezená na sedm dní a je stále aktuální. Jako námět k modlitbě a zamyšlení může sloužit brožurka, která k této příležitosti byla vydána. Obsahuje plno zajímavých myšlenek a byla by škoda, kdyby zapadla. Dá se stáhnout ze stránek ČBK na <http://tisk.cirkev.cz/res/data/041/004770.pdf?seek=1234801466>.

Pavel Paták

Schladming 2009

Foto: z archivu účastníků

Je téměř pravidlem, že když přijde řeč na „farní dovolenou v Alpách“, dostávám od nezúčastněných množství udivených dotazů. A protože se tak stalo už mnohokrát, nedá mi to, abych zde neudělal malou rekonstrukci obvyklých otázek:

S kým jsi vlastně v těch Alpách byl?
S našim knězem a lidmi z farnosti od nás a z Tvarožné.

A ten váš kněz jako taky loží na kopce?
No jasně, předchází kněz chodil v první linii a náš nový farář téměř běží (někdy i s našim dítětem na zádech), takže zvládne několik kopců navíc.

A to tam nesmíš nadávat a furt se modlíš? No, tam chvílemi nadává každý – podle stavu puchýřů a délky a úhlu výstupu či sestupu. Společné modlení je u breviáře a večer při mši, která bývá v uklizené jídelně.

A to jako lezeš ráno nahoru a večer zase dolů, a to je všechno? Pokud se to hodně zjednoduší, tak ano.

A co děcka? Ty buď popoháníme, nebo nejmladší nosíme na zádech.

A je to bavi? Někdy víc, někdy míň.

A nadávají ti aspoň? Často.

A jíte v hospodě? Něco daleko lepšího. Máme tam s sebou dvě skvělé kuchařky ze Tvarožné, které naplňují jídelníček a pak nám vaří jak na týdenní svatbě.

Takže ty chceš říct, že tam jedeš, honíš tam sebe i děti, uděláte si puchýře a kdoví-jaké šrámy a pak se vracíš odpočatý? Je to možná divné, ale i když pár dní někdy doléčujeme nějaké drobnosti, začínáme se hromadně těšit na další rok.

Cha – i děcka, jo? Ty už se od Vánoc ptají, jestli zase pojedeme!

Vy jste vůbec nějaký divní...

Vánoce už uběhly a děti se zase ptaly. A já jen společně se všemi dlouholetými účastníky doufám, že takhle divní budeme ještě řadu let.

P. S. Loňskou „farní dovolenou v Alpách“ jsme prožili v nádherném okolí města Schladming – ve Schladmingských Taurách a na jižním úbočí pohoří Dachstein. Celý skalnatý masiv včetně nejvyššího vrcholu Hoher Dachstein jsme měli z naší chaty Landshof přímo před očima. Bylo nás 38 – v čele s otcem Josefem a tlumočnickem Janem Kašpaříkem. Skvěle vařily Anna a Vlasta Rafajovy.

Aktuální informace – pro letošní rok jsme zvolili stejné místo pobytu a ihned po ohlášení se kapacita chaty (tentokrát i včetně několika stanů) téměř zaplnila.

Ctibor Bártek

Tři králové

Mudrci od východu se určitě neplahočili sněhovou vánicí a velbloudi si nerazili cestu závějemí, neboť teploty v zimním Izraeli se pohybují mezi deseti až dvaceti stupni Celsia. Přesto si každý představuje Tři krále tak, jak je zachytil pan Josef Lada a spousta dalších umělců – v kabátech, jak jdou sněhem a mrazem a zpívají koledy.

Letos to tak skutečně vyšlo. Mráz, hromady sněhu, studený vítr a hlavně led, který pokrýval všechno, co mu to jen trošičku dovolilo. Větve padaly, zajíci na polích se schovávali v jamkách a Tři králové vyrazili v tom nejhorším počasí, co za tuto zimu bylo, na svou pouť. Všichni byli nabalení jak pumpy v zimě a cesta od domu k domu byla náročná a zřejmě nejedna skupinka králů počítala kvůli ledu boule a naražená kolena.

Lidé ale se zmrzlými králi měli soucit, takže nejednou byli pozváni na čaj, skleničku něčeho pro zahřátí či si vykoledovali třeba čokoládu, což všechny podporovalo k pochodování k dalším

domům. Samozřejmě, že odhodlání pokračovat nebylo způsobeno jen sladkostmi, ale i snahou připojit se k něčemu dobrému a pomoci.

Ačkoli ne všichni byli doma a ne všichni chtěli otevřít (překvapivá byla absence zvonků na nemalém množství

domů), byla spousta lidí, co ráda přispěla.

Při sbírce se v Blažovicích vybralo téměř 36 000 Kč. Na jaké projekty budou peníze použity, si můžete přečíst na www.trikralovasbirka.cz.

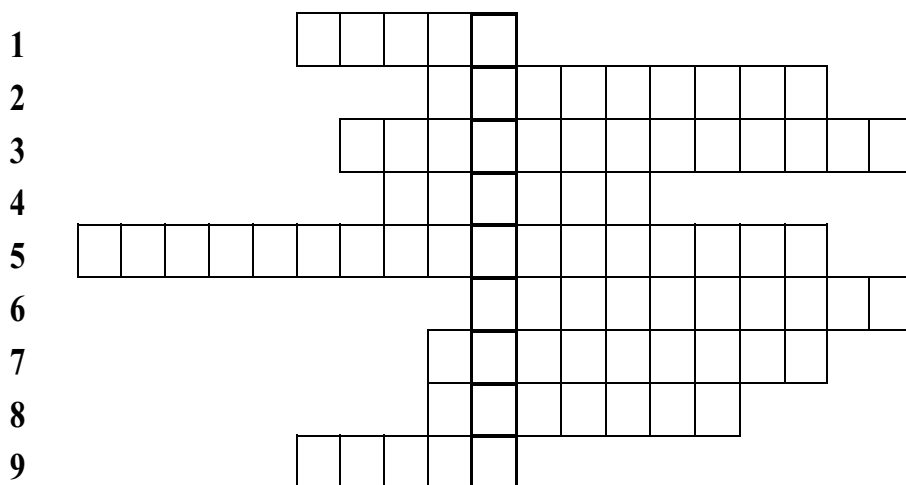
Ludmila Boháčová

Finance v roce 2009

Na sbírkách při bohoslužbách bylo loni vybráno celkem 448 711,- Kč a 55 000,- Kč bylo darováno na základě darovacích smluv. Na základě nájemních smluv jsme obdrželi celkem 187 462,- Kč a na úrocích z vkladu na běžném účtu farnosti 11 531,80 Kč. Ostatní příjmy činily 25 049,- Kč. Celkové příjmy farnosti za loňský rok 727 753,80 Kč.

Na bohoslužebné výdaje připadlo loni 20 293,- Kč (květinová výzdoba, knihy a tiskoviny, svíčky, hostie). Režijní náklady dosáhly 190 756,- Kč, z čehož největší položky opět činily úhrady za plyn (112 953,- Kč) a elektřinu (72 245,- Kč), dále pak za tisk Blažovického poutníka, ostatní tisk a kopírování, vodné a bankovní poplatky. Drobné opravy představovaly 13 649,- Kč. V první polovině loňského roku bylo pořízeno elektronické zabezpečení kostela (74 248,- Kč), nové ozvučení (125 792,- Kč) a nové dveře do sakristie (20 230,- Kč). Na sbírky vyhlášené biskupstvím a příspěvky diecézi jsme odeslali 154 099,- Kč, dalších 22 201,- Kč činila naše finanční pomoc při povodních a na podporu biblického díla. Náklady spojené s výročním posvěcením kostela představovaly 59 730,50 Kč, ostatní výdaje 679,- Kč. Celkové výdaje farnosti dosáhly 681 677,50 Kč. Zůstatek finančních prostředků ke konci roku činil 2 328 097,70 Kč. Marta Řičánková

DOPLŇOVAČKA S TAJENKOU

POUŤ JE PŘIPRAVENA!

Letošní velkou pouť vykonáme ve dnech 15. - 21. srpna. Cíl najdete po přečtení poutního plánu s pomocí mapy a trošky důvtipu v tajence doplňovačky.

Poutníci budou vycházet tradičně v neděli odpoledne z obce 2. Téměř poslepu dojdou do poutního místa 4, kde je jistě rád přivítá velký poutník o. 1. V pondělí mají být cílem poutníků 7. V úterý povede cesta pro „vamberické“ ještě známou krajinou do města 3. Do známá vyrazí ve středu a cílem je obec 9. V první horské etapě ve čtvrtek dojdou poutníci přes 8 do města 6. Předposlední den v pátek doputují do lázní Jeseník - to se již velká většina poutníků bude těšit na přestávky, když nadohled spatří zaparkované 5. V sobotu, dá-li Pán, se všichni pěší, kolisté i motorizovaní sejdem v poutním místě (viz tajenka).

Poutníka najdete i na stránkách obce www.blazovice.eu - farnost blažovice, kde jsou i články, které se do tohoto vydání nevešly.

Pro farnost Blažovice připravila redakční rada pod vedením P. Josefa Rybeckého a šéfredaktora P. Patáka. Členové redakční rady: Jiří Nohel, Jan Kašpařík, Marta Řičánková, Marta Kalábová. Neprošlo jazykovou korekturou.